

CRÒNIQUES BURGESSES

Josep Maria
Cortés

'Fataliste' Attali

Jacques Attali, antic col·laborador de Mitterrand, responsable de l'esmentada comissió d'anàlisi que té el seu nom, i rediui "fatalista" (amb referència al personatge *Jacques le fataliste* de Denis Diderot), ha assegurat que l'euro no arribarà a Nadal.

Al laberint monetari

El Carec català s'homologa al Conseil d'Analyse, el Business Advisory de Londres o el Recovery americà

GUILLEM LÓPEZ CASASNOVAS. Conseller independent del Banc d'Espanya i president de l'International Health Economics Association, ha estudiat la sostenibilitat dels models de salut

GERMÀ BEL. Catedràtic de la UB, màster per Chicago i responsable de la càtedra Pasqual Maragall d'Economia i Territori. Expert en infraestructures i autor del llibre d'èxit *Espanya capital París*

JORDI GUAL. Professor d'Economia de l'Iese, doctor en Economia per la Universitat de Califòrnia-Berkeley, membre de l'Advisory Board de Criterium i professor del Center for Economic Policy Research de Londres

EUGENIA BIETO. La directora general de l'escola de negocis Esade és experta en finançament de nous negocis i en fórmules de capital risc destinades al suport financer a les empreses d'èxit

Alemanya no sempre ha estat un país creditor, ni Catalunya un dels seus deutors. Hi va haver un temps en què la República Federal d'Alemanya va ser obligada a pagar els costos de la primera Gran Guerra i es va convertir en la víctima més visible de la Gran Depressió. Ara, Berlín ha perdut la memòria; rebutja qualsevol perdó de deute i enfonsa Grècia. Espanya i Itàlia podrien perdre la seva solvència i a França l'espera el mateix destí. La crisi de l'euro és una història dins d'una altra història anterior, un relat dins d'un altre, com les nines russes que es venen als basars.

Sota la pressió atmosfèrica d'aquest clima enrarit, Catalunya prova de recompondre els seus comptes públics. En l'Executiu d'Artur Mas qui mou els fils és el seu conseller d'Economia, **Andreu Mas-Colell**, professor emèrit de Harvard (Boston), factòtum de la Pompeu i autor d'una política de bastó i pastanaga, que combina sàviament les retallades pressupostàries amb les emissions de bons. Poc després d'entrar en el Govern, **Mas-Colell** va firmar el decret de constitució del Consell Assessor per a la Reactivació Econòmica i el Creixement (Carec), un òrgan format per 15 experts dedicats a analitzar les perspectives de creixement i la competitivitat del nostre teixit productiu. L'Advisory català està format per eco-

nomistes teòrics de prestigi com **Jordi Gali**, director del Centre de Recerca en Economia Internacional (CREI), **Xavier Vives**, professor de l'Iese, o **Jordi Gual**, economista en cap de La Caixa. **Gali** és un expert en polítiques monetàries (la nova economia keynesiana), que descarta la desnaturalització de l'euro anunciada pels més pessimistes. Segons el parer de **Vives**, l'enfonsa-

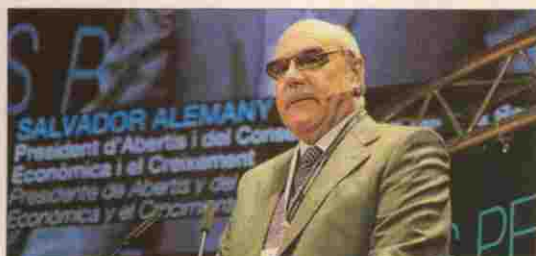
El Carec s'inspira en organismes d'anàlisi que han resultat precisos a l'hora de detectar veritats

ment de la moneda única és del tot improbable però ja "no és impossible"; només hi ha una sortida: la integració fiscal. El temps és or i no es pot ajornar indefinidament el tractament de les esquerdes més profundes de l'eurozona. Els economistes saben que la compra persistent de bons per part del BCE i la seva ajuda en termes de liquiditat només són un pal·liatiu temporal, especialment perquè la volatilitat dels mercats pot degradar la situació a gran velocitat. La disminució dels dipòsits bancaris d'empreses o de particulars és una dada que s'explica en part perquè algunes multinacionals, com els fabricants de cotxes BMW, Daimler i Volkswagen, es-

tan autoritzats a dipositar fons en el Banc Central Europeu o disposen d'una fitxa bancària (el cas de Siemens) que els permet mantenir una operativa directa amb el BCE, el refugi per antonomàsia. Les empreses no volen saltar-se els bancs privats, però temen que hi puguin haver un descompte inassumible i un caos administratiu en cas d'un eventual enfonsament de l'euro.

Els instituts d'opinió europeus a l'estil dels *Set savis* (els *think tanks* alemanys) treballen a preu fet. El cas més proper al Carec és el Conseil d'Analyse Economique de França, format per acadèmics, interlocutors socials i empresaris, creat per **Lionel Jospin**. S'ha consolidat com el principal òrgan assessor de l'Elisi en matèria de política econòmica. Per la seva part, la Commission pour la Libération de la Croissance (coneguda com a Commission Attali) agrupa, a més de professors i executius, alts càrrecs de l'Administració, *enarques* que temperen la força de les idees en la tradició napoleònica. A part d'aquests instituts, París encarrega informes ad hoc a persones concretes (el president de Publicis, **Maurice Levy**, va realitzar un estudi recent sobre l'economia intangible).

Al Regne Unit, el Business Advisory Group, és un equip d'experts creat pel secretari d'Estat del Govern *tory*, **Vince Cable**, que assessora l'Executiu en matèria d'economia i empresa. El

Alemany lidera

Salvador Alemany és el president i alma màter del Carec. Als esmentats economistes se'ls uneix la directora d'Esade, Eugènia Bieto; tecnòlegs, com Joan Majó o César Molins; fiscalistes, com Heribert Padrol, i lletrats, com Joan Prat o Joaquim Triadú.

Gabinet de **David Cameron** també ha activat directius de primer nivell perquè aportin la seva experiència en temes com la despesa pública (és el cas de **Philip Green**, patró de The Arcadia Group) o l'increment de les taxes universitàries (a càrrec de **Lord Brown de Madingley**, director general de Riverstone Holdings i expresident de BP).

Les referències internacionals homologuen la vocació fundacional del Carec, representat per actors econòmics públics i privats. Als Estats Units, l'anàlisi institucional està liderada per l'Economic Recovery Advisory Group, que va ser fundat a instàncies del president **Eisenhower** i que va tenir especial fortuna quan **Kennedy** el va rellançar, amb **John Kenneth Galbraith** al capdavant i, molt després, amb un jove **Paul Krugman**. Però el més destacable del model americà és l'existència massiva de comitès i d'òrgans assessors, que multipliquen la seva activitat d'anàlisi amb les tasques de lobby (la confederació que va enlluir **Alexis de Tocqueville**, autor de *La democràcia a Amèrica*), l'activitat del qual pot rastrejar-se avui al Federal Advisory's Committees (FACA), dotat d'una base de dades immensa. Els casos d'empresaris consellers resul-

ten també destacables. Per exemple, el president de Boeing, responsable de l'Export Council o, en la mateixa línia, el Departament d'Interior amb un consell dedicat a temes de seguretat en el qual participen directius de Southwest Airlines, JP Morgan o Chase.

A Itàlia, el Consiglio Nazionale Economia i Lavoro actua com un organisme consultiu en aspectes que incumbeixen a la legislació econòmica i social. En aquell entorn meridional, aparentment pròxim a les fonts de la tradició de les quals beu el Carec, el consilio és un organisme enganxat a l'Estat i amb rang constitucional. Es tracta, en realitat, d'un òrgan allunyat de la casuística, que planteja la creació del Carec.

Fer de savi en temps complicats té un cost, però, alhora, suposa un repte apassionant. El poder oracular dels intel·lectuals es posa a prova en moments com aquest. Ho saben bé dos membres més del Carec, com

La certesa, el principal enemic de l'economista, cedeix pas al càlcul científic d'escenaris probables

són **Oriol Amat**, catedràtic de la Pompeu Fabra i **Germà Bel**, professor de la UB. Bel ha denunciat recentment el caràcter conspirador d'algunes corporacions i instituts o publicacions que preparen el terreny per a la idea força de l'eix **Merkozy**, basada en l'euro a dues velocitats, un objectiu rebutjat de totes totes per la Comissió a Brussel·les.

Tot i que la crisi del deute ha convertit els estats deficitaris en protagonistes d'una pel·lícula de terror, el rellançament de l'economia no depèn dels governs, sinó dels sectors econòmics i de l'exposició als mercats de risc. El farmacèutic mèdic, per exemple, un sector en les quals les empreses tenen un

marge de maniobra limitat -obligat a subministrar medicaments que salven vides fins i tot quan els pagaments són incerts- que travessa un *default* grec particular, des del moment que Atenes ha obligat els laboratoris a acceptar bons del Govern en lloc d'efectiu per saldar alguns deutes pendents. L'"assaig grec" està descartat a Catalunya. Però aquí els co-neixedors de la matèria al Carec (**Guillem López Casanovas**, catedràtic d'Economia Pública (Pompeu) i **Alicia Granados**, presidenta del Consell Social de la UB, vinculada a la multinacional de la biotecnologia Genzyme) tracten de quadrar les prestacions d'un sistema universal amb les fórmules de copagament.

La dosi de realisme a l'equip consultor del Govern va a càrrec de dos executius molt experimentats: el president d'Abertis, **Salvador Alemany**, i el president del Banc Mediolanum, **Carles Tusquets**. Tots dos tenen el perfil institucional exigible en els grans reptes: han exercit, en etapes diferents, la presidència del Cercle d'Economia i han estat a punt d'assumir el càrrec de consellers d'Economia de la Generalitat (**Tusquets** en l'últim gabinet de **Pujol** i **Alemany** en l'actual Executiu nacionalista). Són dos exfuturs ministres que, a còpia d'aplicar-s'hi i d'unes bones dosis de generositat (el Carec no està remunerat), han convertit la seva experiència en una destinació.

XAVIER VIVES. Doctor per la Universitat Califòrnia Berkeley i exprofessor de l'Insead (París)

JORDI GALÍ. Doctor en Economia per l'Institut Tecnològic de Massachusetts (MIT) i Premi de Recerca 2011